

stærk økonomi, og der er plads til at løse begge opgaver.

Ikke mindst på ældreområdet er der problemer, og der har i sommerens løb været nogle gruppevækkende historier om kommuner, der leverer en ældrepleje, der er helt uacceptabel. Her har regeringen været for passiv. Det er kommunernes ansvar, javist, men det er også Folketingets, om ikke andet fordi vælgerne er flintrende ligeglade med, om ansvaret ligger det ene eller det andet sted; de vil have løst problemerne, og det bliver vi også stillet til ansvar for.

Derfor er det også positivt, at socialministeren nu har taget sig sammen og pålagt kommunerne at løse de opgaver, som lovgivningen kræver af dem. I KL kalder man det for centralisme, vi kalder det at leve op til sine forpligtelser. Ærlig talt! Manglede det ikke bare, at de gamle skal have den hjemmehjælp, de ifølge loven har krav på?

Men ældrepolitik er ikke mindst et spørgsmål om omsorg; alle skal være trygge ved en god alderdom. Vi skal forlange tryghed og menneskelighed. Alt for meget ude omkring er gået op i tidsskemaer, stopure og kontrolskemaer.

Der skal være tid til omsorg og menneskelighed. Det kræver en bedre hjemmehjælp, men også at vi er villige til at bruge utraditionelle metoder for at kunne klare de arbejdskraftproblemer, der også er på de punkter.

Og i sidste ende har det været meget et anliggende omkring livskvalitet. Vi har måske en tendens til at betragte de sociale problemer, de ældres problemer sådan fra Systemdanmarks side: nu skal vi ændre systemerne sådan, og nu skal vi ændre systemerne sådan, hvor det i sidste ende ofte er et spørgsmål om, at den gamle får en bedre kontakt, at der kommer en og snakker lidt med ham, drikker en kop kaffe med hende, spiller et spil kort med ham og giver den omsorg, den tryghed, den menneskelighed, som vi alle sammen har behov for.

Der er mange mennesker, mange ældre mennesker, der sidder ensomme, hvis børn ikke besøger dem, og hvor det, de mangler, jo i virkeligheden er lidt mere menneskelig kontakt. Og der er vi nødt til at få de aspekter mere ind i den måde, den offentlige sektor fungerer på.

Der skal være valgmuligheder. Ja, men det skal være valgmuligheder, hvor man skal kunne sige, at hvis en kommune ikke kan leve op til sine forpligtelser, så skal man have nogle andre ting i stedet. De ældre skal kunne stille krav til det offentlige. Vi skal ikke have privatiseringer

på det område. Vi skal have en offentlig sektor, der fungerer bedre, hvor der er flere valgmuligheder, hvor man kan stille krav til den måde, det offentlige fungerer på.

Vi har stadig væk i det her samfund mange arbejdsløse, det bliver somme tider glemt. Vi har haft en vældig fremgang i vores økonomi, en halvering af antallet af arbejdsløse. Men der er altså stadig væk 200.000-300.000 mennesker – mindst – der er uden for arbejdsmarkedet. Der er ledige hænder, hænder, der ikke bliver brugt i vores danske samfund, samtidig med at der er mange opgaver, der ikke bliver løst.

Der bliver skreget om mangel på arbejdskraft. Den påstand er forkert stillet op. Det, der er mangel på, er mennesker med de rette kvalifikationer til de job, der er. Derfor ligger der en kolossal opgave i uddannelse, efteruddannelse, en aktiveringsindsats, en arbejdsmarkedspolitik, der i stedet for kontrol af de arbejdsløse i højere grad lægger op til opkvalificering, lægger op til, at vi kan få løst de mange opgaver, der skal løses.

»Ledige hænder til velfærd« er vores slogan. Vi skal have fat på alle de mange mennesker, der i dag ikke har et værdigt liv, fordi de er udenfor. Det gælder ikke mindst de etniske minoriteter, for hele debatten om de etniske minoriteter går jo på stramninger af udlændingelovgivningen, hvor det i virkeligheden burde dreje sig om: Hvordan får vi dem bedre integreret i det danske samfund?

Der er mange problemer her, dem skal vi overhovedet ikke skjule, selvfølgelig er der det. Men problemer er jo til for at blive løst. I stedet for at snakke signalpolitik, snakke om stramninger, stramninger og stramninger, kunne vi så ikke snakke om, hvordan vi får løst de problemer, der er, få et samfund, hvor vi alle sammen kan få glæde af de ledige hænder, der er?

For erhvervslivet skriger på arbejdskraft. Den offentlige sektor skriger på arbejdspladser. Lad os da tage det som en gave, at vi har de muligheder for at få flere ind på arbejdsmarkedet, i stedet for at køre den anden diskussion, som udelukkende er signalpolitik i forhold til visse dele af vælgerne.

Der er børn, der ikke bliver passet. Det er godt, at vi nu får den børnepasningsgaranti, vi burde have haft for længe siden. Men børn og familierpolitik er også et spørgsmål om det, vi kalder tid til livet, tid til, at vi kan have et liv sammen med vores børn, at børn kan se deres forældre, deres far, deres mor. Vi har de familie-